

"Déu meu, què hi fa

Elton John ens parla des de Londres dels seus amics morts, la princesa Diana i Gianni Versace, de la tendència a disfressar-se, del paper que ha tingut la música en la seva vida i del seu nou compacte 'The Big Picture'.

Senyor John, a fora fa sol, aquí és tot molt fosc. No podríem encendre el llum?

—No em ve gaire de gust.

—Al passadís tenim un fotògraf que espera.

—Déu nos en guard!

—Quin problema hi ha?

—Avui tinc un aspecte horrible. A més, és una cosa que odio, que em fotografiïn. Ho odio tant, que m'he negat durant anys i panys a acceptar la fotografia com una forma d'art.

—Fa molt que els fotògrafs el persegueixen contínuament. Se sent aterrit pels paparazzi com la seva amiga morta, la princesa Diana?

—El que jo he de suportar no és res, comparat amb el que Diana va haver de passar.

—Als funerals de Westminster va cantar per a Diana "Candle in the Wind" davant 2.500 milions d'espectadors i va fer plorar alguns membres de la casa reial. Com s'ho va fer per no perdre la sang freda?

—Em vaig dir: Ho he de superar; ella també ho hauria fet, si els papers fossin al revés. Volia cantar bé per a ella. Em va caldre un gran esforç.

—Per què va triar aquesta cançó, que originàriament tractava de Marilyn Monroe, i va encomanar-ne a Bernie Taupin la variació del text per a Diana?

—Totes dues dones han tingut una fi tràgica, totes dues eren joves. Eren dones molt boniques, i tothom se les estimarà sempre. Diana esdevindrà un ídol per sempre més.

—Aquesta versió de "Candle in the Wind" acaba d'aparèixer en un disc de curta durada juntament amb dos temes més. Els guanys seran per a Diana Princess of Wales Memorial Fund (Fundació en memòria de Diana, Princesa de Gal·les), creada per a aquest fi. Què significa per a vostè, aquesta cançó?

—El desig del públic per la nova versió ha estat aclaparador. I la considero una bona mostra personal

del meu respecte a Diana. Les tres estrofes parlen de Diana i la bellesa del text s'hi adiu.

—Després de l'assassinat de Gianni Versace, als funerals de Milà, gairebé es va enfonsar. Podria descriure'ns la seva amistat amb Versace?

—Érem a punt d'anar de vacances junts. La nostra relació era tan estreta que, realment, una part de la meva vida s'ha mort amb ell.

—No fa gaire que va posar per a ell amb vestits de dona.

"Fins en els moments més difícils, a l'escenari me'n vaig sortir cada vespre. En tota la meva inseguretat, la música m'ha protegit de la vida, i que encara visqui, probablement només ho he d'agrar a la música."

—Perquè Gianni era realment un dels meus millors amics. El fotògraf es deia Richard Avedon. Entre totes aquelles models tan ben cosades em vaig sentir com un camioner vestit de senyora. Molt divertit.

—En un reportatge anglès apareix, durant unes curtes vacances a la Côte d'Azur, passejant pel seu guarda-roba. En pengen centenars d'americanes, camises i pantalons Versace i, al bell mig, hi ha una calaixera immensa on té ordenades les ulleres de sol segons el color de la muntura i dels vidres. Massa desplegament per a un viatge curt, no troba?

—És l'equip bàsic. També el porto quan surto un any i mig de ronda. La bona roba, sobretot la de Gianni, ofereix sensació de seguretat, protegeix. Quan vaig de viatge, el guarda-roba és la meva llar.

—A casa, sembla que l'equip també és molt important. A la fi dels 80, el seu xalet de Windsor era tan atapeït de coses, que les va haver

de subhastar totes a Sotheby's.

—Una pila de camàndules modernistes. Tot allò era excessiu: fora, doncs! Només vaig conservar-ne quatre coses: un quadre de Magritte, un de Francis Bacon i dos de Patrick Proctor.

—Posats a fer endreça, també va subhastar un magatzem ple dels seus discos. Uns vint-i-tres mil singles i uns vint-i-cinc mil LP, tots ordenats escrupolosament

5, aquí?"

per la casa discogràfica i el número de sèrie. D'on li ve, la dèria de l'ordre?

—Aquells discos estaven absolutament de primera, perquè mai no n'he prestat cap. Sabeu el que arriba a fer, la gent, amb els discos? N'estripen les cobertes i les dobleguen, els deixen pel mig sense posar-los a la funda, i de vegades els apilen els uns damunt els altres. Pervers és això.

—Al començament dels anys 90, quan va fer una teràpia de parella amb el seu company d'aleshores, cadascun havia d'apuntar què li molestava de l'altre. El seu amic va escriure: "1. És drogoaddicte. 2. És bulímic. 3. Li agafen uns atacs de furia terribles quan li ho dius". Vostè només va escriure: "No puc sofrir que deixi els compactes desordenats". Era una bro-ma?

—No, quan jo era petit, els pares es barallaven sovint. Llavors sempre corria a la meua cambra, m'hi tancava i m'envoltava de les meves coses, que tenia en un ordre absolut. Això em calmava. Potser ve d'aquí aquesta ànsia especial per les coses i per tenir-ne tantes com sigui possible.

—Encara compra discos?

—Cada mes, quan surten les novetats a Anglaterra, me'n vaig a les botigues a escoltar el material interessant. Ara ja espero amb candeletes el nou de Paul Weller, el nou àlbum de Prodigy i una pila de compactes tecno.

—Doncs en el seu nou compacte *The Big Picture* no hi ha res d'això; són balades lentes i malenconioses, tenyides d'heroïcitat. *David Bowie*, per exemple, que pertany a la seva generació, procura no perdre el tren de les tendències modernes. Vostè, no. Que defuig el present?

—Una vegada vaig enregistrar un àlbum de música disco, va ser un fracàs, i després em vaig sentir molt malament. És clar que m'agradaria de produir un àlbum de música tecno a l'estil del grup *Underworld*; al capdavant, aquesta gent compon música pop per al segle que ve. Però jo no tinc ni idea de com va això. En canvi, sé bastant bé com s'enregistra un àlbum d'Elton John.

—Què és un àlbum d'Elton John?

—Té melodies, té malenconia, de vegades és tràgic i còmic alhora, encoratja les mestresses de casa, i toco el piano mentre canto. A més, al cap d'unes setmanes d'haver sortit puc tornar a penjar un disc d'or o alguna cosa semblant al passadís de darrere la cuina. Cada vegada que hi passo em recorda que faig uns discos que la gent compra i que li agraden, no pas d'aquells que fan dir als crítics: "és d'allò més experimental."

—Ha estat nomenat membre honorari de la *Royal Academy of Music*, un guardó que només havien rebut

músics com *Mendelssohn*, *Liszt* o *Richard Strauss*. Però vostè no té mai por de la trivialitat i convida al seu cinquantè aniversari un home com *Andrew Lloyd Webber*, el compositor de *Cats*.

—El bon Andrew, la gent és molt dolenta amb ell a la nostra bella Anglaterra. Va venir al meu ball de disfresses, vestit de futbolista d'un club anglès de tercera divisió, i el club no és ni seu. Magnífic, el vaig reconèixer de seguida, al contrari de la majoria dels altres. Com el cantant *Rick Astley*, que va arribar d'astronauta i jo no sabia què hi havia allà dins, fins que de poc que no s'ofega i es va haver de treure el casc. Exactament això mateix em va passar amb els qui anaven de gorilles o de *Michael Jackson*.

—Vostè anava disfressat de rei sol.

—Sí, malaguanyats esforços, no es van saber apre-

ciar. Només la cua ja feia vint metres i la perruca pesava cinc quilos. Vam haver de fer els dos carrers des de casa meua en un camió de mudances, a quaranta graus! El trajecte, per un embús, va durar una hora i mitja. I, quan finalment vam baixar, vaig etzibar al meu amic: "Ho sé, ha estat una gran idea meua, però promet-me que no em deixaràs fer mai més una cosa així!"

—A quina hora va tornar a casa aquell dia?

—A dos quarts d'una. No em quedo mai fins al final, és depriment.

—Per què?

—He passat anys a l'*Studio 54* i en algunes altres discoteques fins a les cinc, sis, set de la matinada, fins que no plegaven els nois de darrere la barra, amb la intenció de poder arreplegar-ne encara algun. Déu meu!, pensava sovint, *Elton*, què hi fas, aquí?

—La seva mare li va dir una vegada: "*Elton*, ton pare no et podia sofrir".

—Ell era de la *Royal Air Force*, i va fer infeliç la mare, va separar-

se'n. Jo sempre li tenia por. Ell era del parer que amb els meus somnis de rock-and-roll, anant tot bé, pararia al correccional. Volia que jo fes alguna cosa com cal, a l'exèrcit, per exemple. Jo m'estava a la meua cambra, em sentia completament insegur i escoltava la meua música. La música és l'únic element de continuïtat en la meua vida. Fins en els moments més difícils de la meua drogodependència, a l'escenari me'n vaig sortir cada vespre. En tota la meua inseguretat, la música m'ha protegit de la vida, i que encara visqui, probablement només ho he d'agrair a la música.

—Als disset anys va arribar a Londres i va trobar-hi *Bernie Taupin*, l'autor de la lletra dels seus temes, i amb cançons dolces es va convertir en una petita estrella per als estudiants sensibles i tímids. A l'inici dels 70, aquell modest pianista amb calba incipient es

"Quan jo era petit, els pares es barallaven sovint. Sempre em tancava a la meua cambra i m'envoltava de les meves coses, que tenia en un ordre absolut. Potser ve d'aquí l'ànsia especial per les coses i per tenir-ne tantes com sigui possible."

va transformar en una figura còmica que va conquistar els estadis de beisbol nord-americans amb uns vestits centellejants, amb brillants i eixugavidres a les ulleres i sabates amb sola de pam, i va esdevenir el solista de més èxit d'ençà d'Elvis. Què havia passat?

—Vaig recuperar la joventut que no havia viscut. Em vaig rebel·lar quan ja tenia vint anys fets i repicats, llavors vaig fer realitat els meus somnis. Però jo no era Mick Jagger o David Bowie, aquells xicotets primers i atractius que puguen a l'escenari i fascinen el públic amb la seva irradiació. Jo era un xicot grassonet, amb ulleres, que es quedava clavat darrere el piano. Per això em vaig haver d'espavilar: saltava dalt el piano o m'hi ajeia a sota, em disfressava d'ànec Donald i em comportava esbojarradament. Ara, amb cinquanta anys, estic content de tenir el piano per poder fer-m'ho còmodament.

—Tot d'una, agradava no solament als fans sinó a les figures de Hollywood. Qui era el seu personatge preferit?

—Katharine Hepburn. Un dia el seu mànager va trucar-me a casa, a Anglaterra, per preguntar si Katharine podia venir a nedar a la piscina. Jo vaig dir: i tant!, i me'n vaig oblidar totalment, fins que de sobte ja la vaig tenir a la saleta i, després de presentar-se, de seguida va començar a remoure'm els mobles. "Elton, aquest sofà ha d'anar allà, i el piano quedaria molt més bé aquí, davant la finestra". Jo no sabia on amagar-me, però encara va ser més greu quan vam arribar a la piscina i vaig descobrir-hi una granota morta surant-hi. Abans de poder balbucejar *sorry*, Katharine ja s'havia tirat a l'aigua, havia agafat la bèstia amb la mà i l'havia tirada a la gespa. Llavors es va posar a nedar. Força estona. Quan va sortir de l'aigua, li vaig dir: "Com t'ho has fet?" I Katharine només em va mirar i va fer: "Caràcter, fill meu, d'això en diuen caràcter." De persones com Katharine, ara ja no se'n fan.

—Per què va explicar l'any 1976 a la revista *Rolling Stone* que és homosexual? Era evident que al sud dels EUA la gent sortiria al carrer a cremar els seus discos.

—Mai ningú no m'havia fet aquesta pregunta, fins que me la va fer aquell amable periodista. Abans, ningú no havia gosat.

—I per la mateixa època va comprar el club de futbol *Watford*, potser per demostrar que, malgrat tot, és com qui diu tot un home?

—Volia demostrar que aquest equip, que jo estimava i que jugava a quarta divisió, tenia prou tremp per a pujar a primera. En aquells temps, els clubs de futbol eren en mans de negociants locals, estrets de mireres i sense ambició. Jo vaig dir "som-hi" i vam ascendir.

—La gent del *Watford* devia tenir força respecte al superstar *Elton John*...

—Al contrari, el que m'agradava del futbol era aquella normalitat absoluta. No em tractaven com una estrella, sinó amb tota franquesa. Em deien: "On vas, amb aquesta animalada de vestit? L'has tret de les escombraries, aquesta rampoina?" O bé vint-i-cinc mil fans cantaven: "No seguís al costat d'Elton John, que

et perilla el paner". Tenia malícia, però m'agradava. Van ser les vacances del meu destí de ser Elton John. A més, em vaig imposar unes regles fèrries: res de cocaïna a l'estadi. Una ampolla de whisky, prou. El futbol m'ha ensenyat a saber perdre amb elegància.

—Quan va començar la seva addicció a la cocaïna?

—Cap al 1974, i va ser la primera droga a la vida que em va agradar. De sobte era capaç d'enraonar hores i hores. Probablement només eren bajanades, el que deia, però tenia la sensació de poder adreçar-me per primera vegada a la gent. Amb els anys va acabar en una solitud total. De vegades m'estava tres setmanes a casa, tancat en una cambra, no volia veure ningú, i la gent em donava les coses per sota la porta.

—Va tornar-se paranoic?

—Superparanoic. De vegades sortia de la cambra de

"Faig uns discos que la gent compra i que li agraden, no pas d'aquells que fan dir als crítics: 'és d'allò més experimental'."

Elton John i Diana, al funeral de Gianni Versace:
 "La meua relació amb Gianni era tan estreta que, realment, una part de la meua vida s'ha mort amb ell."

nit i m'esquitllava fins a la cuina per anar a buscar més whisky. Estava tan esporuguit que podia trigar-hi un quart. Un malson. Quan volo per damunt els Alps suïssos, sovint penso que allà baix hi ha tota la coca que he ensumat.

—*I per poder sortir-se'n es va casar amb la tècnica de so Renate Blauel, de Gauting, prop de Munic?*

—No volia fugir més. Sempre que em venien depressions, me n'anava a un altre país, feia vacances o em buscava un altre amant. I amb Renate era diferent. Ens vam entendre bé. Vaig pensar: d'acord, intentem-ho. Em vaig pensar que n'estava realment enamorat, i l'estimo encara ara i no tinc res de mal a dir-ne. Però tot plegat només va ser una altra manera de fugir. És a dir, que al capdavant sóc homosexual.

—*Com va sortir del malson de la droga al començament dels anys 90?*

—Amb dues paraules: "Necessito ajuda". Vaig trigar setze anys a dir-les.

—*Ha descobert la clau del seu problema?*

—La por. El temor que el meu pare podia venir a casa i rebutjar-me. La paranoia de no saber dir no a ningú. De vegades arribava a gastar un milió de lliures l'any només en alcohol, a fi que tots tinguessin el got ple i jo, la sensació que hi havia harmonia al meu voltant.

—*Durant els seus excessos va ser bombardejat permanentment per la premsa sensacionalista anglesa. Per exemple, el diari The Sun el va acusar d'induir a*

extirpar les cordes vocals dels seus gossos rottweiler perquè de nit no li destorbessin el son, i d'haver-se-les menjades amb torrades, les cordes vocals.

—D'entrada jo no en tenia cap, de rottweiler, i ja no diguem res de la resta. Jo no volia diners de *The Sun*, en volia una reparació, volia que es disculpassin. Per sort encara era prou ric per a poder-me pagar el llarg judici, i a la fi, quan van tenir l'opinió pública en contra i havien disminuït el tiratge, van amollar i van publicar a primera pàgina, amb lletres grosses: "Ens sap greu, Elton, anàvem errats".

—*En l'apogeu del bombardeig de The Sun no va pensar mai a abandonar Anglaterra i viure en un altre país?*

—Si de cas, en un altre planeta, en un sense calories, on pogués passar per davant una parada de donuts sense haver de rebotar.

—*Però sempre com a Elton John.*

—No, a mi m'agradaria assemblar-me al culturista i raper Marky Mark. Només voldria conservar el meu cervell.

"Amb la meua addicció a la cocaïna, vaig tornar-me superparanoic. Un malson. Quan volo per damunt els Alps suïssos, sovint penso que allà baix hi ha tota la coca que he ensumat."

—*Ara que està alliberat de la droga, encara té atacs de fúria. Diuen que no fa gaire, a la pista de tennis d'un hotel francès de luxe, va escridassar una dona solament perquè li havia fet "uh-uh".*

—No la vaig escridassar, vaig tirar la raqueta. Baixo a la pista a les set del matí perquè a) fa fresca i b) no hi ha gent pels voltants: al capdavant em prenc el tennis molt seriosament. I tot d'una apareix la dona i em crida "uh-uh". Corresponc a la salutació fent-li hola amb la mà, amb tota l'amabilitat. Passen vint minuts i ella encara em fa senyals. De manera que vaig deixar la pista renegant i cridant: "El primer avió que surti de França! Aquí, no hi tornem més!" Poc després, m'hi he comprat una casa. Un cop més va ser molt típic de mi: molta llengua i, després, un calçasses.

—*Temíem que no hagués avorrit les mestresses de casa...*

—Que s'ha tornat boig? Si són elles que em compren la majoria dels discos.

—*És una bona mestressa de casa?*

—M'agrada de passar l'aspiradora. La segona vegada que Katharine Hepburn va trucar, vaig fer dir que no hi era. No volia ser destorbat. Just en aquell moment treia la pols de terra.

—*Senyor John, moltes gràcies per l'entrevista.*

**W. Höbel / T. Hüetlin
 ©Der Spiegel-EL TEMPS
 Traducció: Carme Gala**